

**JO.
ROZHODNĚ
MÁM**

**PROBLÉM
S HOLKAMA**

Ráno se spustil můj radiobudík. Já ale dál ležel v posteli. Moderátor vyjmenovával všechny školy, které zůstaly zavřené kvůli sněhu, podle abecedy od A do Z: Andělova základní škola, Alšova základní umělecká škola, Baťova střední škola. Tam chodila moje sestra Alice. Bude to chvílku trvat, než se dostane až k W. Moje škola se jmenovala Wilsonova základní škola.

Podíval jsem se z okna. Sněžilo. Bylo jisté, že dnes budeme mít ve škole volno.

Měl jsem v plánu dívat se na televizi, hrát videohry, pracovat na mém cirkusu z Lega, číst si

knížku o nejzuvivějších zvířatech světa. Bude to paráda.

Konečně se moderátor dostal k W. Werichova akademie je zavřená. Wichterleho střední škola chemická je zavřená. Zátupkovo sportovní gymnázium je zavřené. A to je všechno.

Neslyšel jsem, že by se moderátor zmínil o Wilsonově základce. Ale muselo být volno. Asi jsem špatně poslouchal. Nebo ji možná omylem vynechal.

Měl jsem hlad. Rozhodl jsem se, že den začnu velkou mísou čokoládových cereálních kuliček. Vylezl jsem z postele, vyšel z pokoje a mířil do kuchyně.

Máma, Alice a Vajgl byli v obýváku. Máma seděla u počítače, Alice se dívala na televizi a Vajgl si hověl vedle ní. Na hlavě měl přitroublou, zářivě žlutou čelenku.

V televizi právě moderátor ohlašoval: „Vítejte zpět u pořadu Dvacet mladých hvězd k zulíbání. Jsme u čísla devět, což je Romeo Skalník. Jenom pouhý pohled na jeho šťavnaté rudé rty způsobí, že je budete chtít políbit.“

„Blé,“ opakoval jsem po něm, „pohled na šťavnaté rudé rty Romea Skalníka způsobí, že je budete chtít políbit. Nechci líbat žádný šťavnatý rudý rty a ani žádný jiný.“ Nikola Flinková a Božka Majolková se

mě neustále snažily ve škole políbit. Nelíbilo se mi to ani trošičku.

Máma zvedla hlavu od počítače: „Kájo, pospěš si a oblékni se. Napadla spousta sněhu. Než se dneska dostaneš do školy, zabere ti to asi dost času.“

„Ale školy mají zavřeno,“ ohradil jsem se.

„Moje škola je zavřená,“ ozvala se Alice.

Máma přikývla. „Většina škol je zavřená kvůli sněhu. Ale ta tvoje normálně funguje, Kájo. Teď jsem si to ověřila na internetu.“

„Néééé!“ zařval jsem.

„Ano,“ klidně odpověděla máma.

„Chá-chá. Smůla,“ posmívala se mi Alice. Potom ukázala na televizi a oznámila nám: „Ó, Romeo Skalník je k zulíbání.“ A našpulila rty.

Když to uviděl Vajgl, Aliciny rty důkladně olízl svým uslintaným jazykem.

„Fuj tajbl,“ vykřikla Alice a běžela do kuchyně, aby si ve dřezu umyla obličej.

„Chá-chá. Smůla,“ vrátil jsem jí.

A potom znovu připomínala máma: „Připrav se do školy, Kájko.“

„Chá-chá. Smůla,“ vrátila se převaha zpátky k Alici.

Povzdechl jsem si.

Skoro všichni ve škole zuřili, jak je možné, že jsme nedostali volno. Čenda Ficek stál uprostřed hřiště

a brečel. Čenda Ficek brečel kvůli všemu. Brečel, když byl ucpaný záchod, když se mu zlomil hrot tužky, i když mu došly kapesníčky. Promluvil jsem na něj:

Když to uslyšel, rozbrečel se ještě víc.

Viktorie Krákavá pronesla: „Já jsem ráda, že nemáme volno. Miluju školu. Je pro mě snadná. To je proto, že jsem nejchytřejší žákyně třetího ročníku.“

Laura Šnajdrová po ní hodila sněhovou kouli.

A to byla jediná dobrá věc, která se toho dne ve škole stala.

O polední přestávce byla moc velká zima na to, abychom mohli jít ven. Náš učitel, pan Máknutý, nám oznámil, že nám pustí film.

„Mohli byste nám pustit Souboj pum a lvů?“ zeptal jsem se. On jen zavrtěl hlavou.

„A co třeba film, kde helikoptéra honí závodní auta po fotbalovém stadiónu?“ zeptal se Olda Lička.

Pan Máknutý zavrtěl hlavou.

„Pustíme si Chlapec, který nemohl přestat prdět,“ navrhoval Rudla Mršina.

Pan Máknutý opět jenom zavrtěl hlavou. Potom zatemnil místnost, zhasl světla a pustil film.

Jmenoval se Sabinin překrásný baletní sen. Byl o holce, která se jmenovala Sabina a snila o tom, že bude v překrásném baletu. Fuj.

Pár minut jsem sledoval, jak holky tančí a jak v holčičích sukýnkách a s holčičími mašlemi dělají holčičí otočky. Potom jsem zavřel oči. Byl jsem úplně zmožený z holek a těch jejich věcí.

Najednou jsem na obou tvářích ucítil něco hnusného a vlhkého. A také jsem uslyšel nechutné mlaskavé zvuky.

„Slyším nechutné mlaskavé zvuky,“ uslyšel jsem pana Máknutého, který rozsvítil světlo.

A já uviděl, odkud pocházejí ty hnusné věci na mých tvářích a ty nechutné mlaskavé zvuky. Nikola Flinková se krčila po mé levé straně. Božka Majolková se krčila po mé pravé straně. Obě dvě mě líbaly.

„Fuj!“ vykřikl jsem. Hřbety rukou jsem se ze všech sil snažil odstranit z tváří stopy po polibcích.

Celá třída se smála.

Pan Máknutý přísně řekl: „Nikolo, Božko, celý týden musíte během poledních přestávek zůstat ve třídě.“

„Pokud bude pořád sněžit, stejně bychom musely celý týden zůstat uvnitř,“ odvětila Nikola.

„A za polibek Káji, super fráji, to stálo,“ dodala Božka.

„Brr. To teda nestálo,“ namítl jsem.

Byl jsem zcela, totálně, naprosto, kompletně
a ultimátně znechucený z holek.

